

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

κακῶς ἄπαντες ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ἄκακον κόρην μόνην ἀφεὶς ἐν ἐρημίᾳ
ἔᾶς, φυλακὴν οὐδεμίαν, ὡς προ⟨σῆ⟩κον ἦν,
ποιούμενος. τουτὶ καταμα⟨ν⟩θάνων ἵσως
οὗτος προσερρύῃ, νομίζων ὥσπερεὶ²²⁵
ἔρμαιον. οὐ μὴν ἀλλὰ ⟨τ⟩ἀδελφῷ γε δεῖ
αὐτῆς φράσαι με τὴν ταχίστην ταῦθ', ἵνα
ἐν ἐπιμελ⟨ε⟩ίᾳ τῆς κόρης γενώμεθα.
ἥδη δὲ τοῦτ' ἐλθὼν ποήσειν μοι δοκῶ.
καὶ γὰρ προσιόντας τούσδε Πανιστάς τινας²³⁰
εἰς τὸν τόπον δεῦρ' ὑποβεβρεγμένους ὁρῶ,
οἵς μὴ 'νοχλεῖν εὔκαιρον εἶναι μοι δοκεῖ.

ΧΟΡΟΥ

ACTVS II

ΓΟΡΓΙΑΣ

οὕτω παρέργως δ', εἰπέ μοι, τῷ πράγματι
φαύλως τ' ἔχρήσω;

Δα.

πῶς;

(Γο.)

ἔδει σε νὴ Δία

τὸν τῇ κόρῃ προσιόντα ⟨τόνδ',⟩ ὅστις ποτ' ἦν,²³⁵
ἰδεῖν τότ' εὐθύς, τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρόνου
εἰπεῖν θ' ὅπως μηδεὶς ποτ' αὐτὸν ὅψεται
ποιοῦντα· νυνὶ δ' ὥσπερ ἀλλοτρίου τινὸς
πράγματος ἀπέ⟨σ⟩τησ. οὐκ ἔνεστ' ἵσως φυγεῖν
οἰκ⟨ε⟩ιότητα, Δᾶ'. ἀδελφῆς ἔτι μέλει²⁴⁰